

MOJA DOMOVINA

SOLINE SO SLANE.

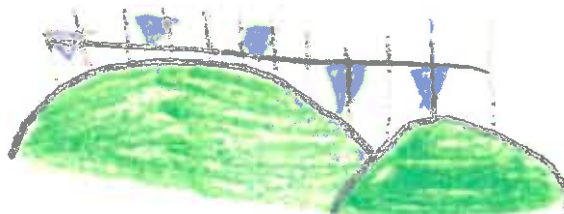

LIPA DIŠI.

OTROCI SE IGRAJO.

VINOGRAD ZORI.

EVA PRIJAZNA DEKLICA JE.

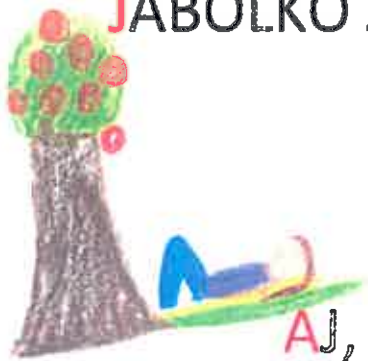
NIRAVA PRIJAZNA JE DO NJE.

IVO EVIN NONO JE.

JABOLKO JI NABERE, KADAR SPI.

AJ, ZABAVE NIKOLI KONCA NI.

MIHAELA OLIVO, 1.A

OČKA

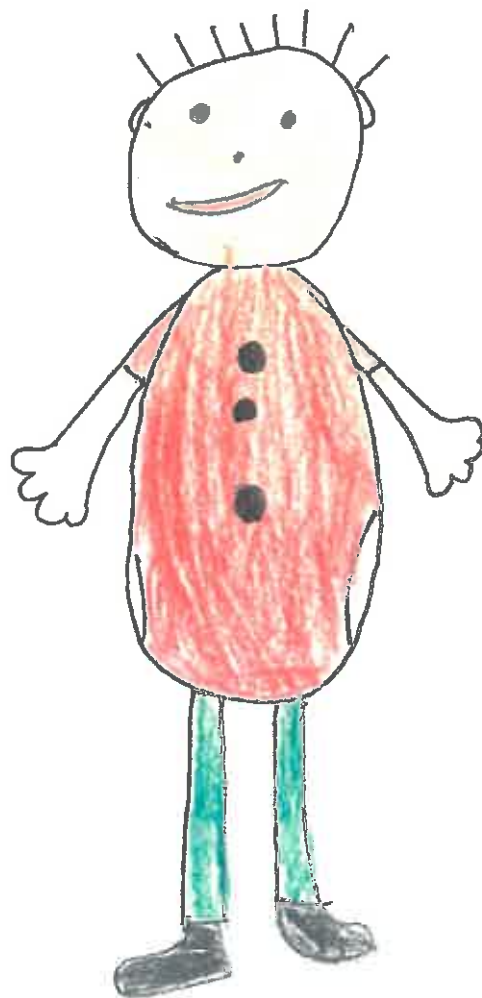
OČKA, KJE PA SI?

STRAH ME JE ZA TRI.

KO SE VRNEŠ,

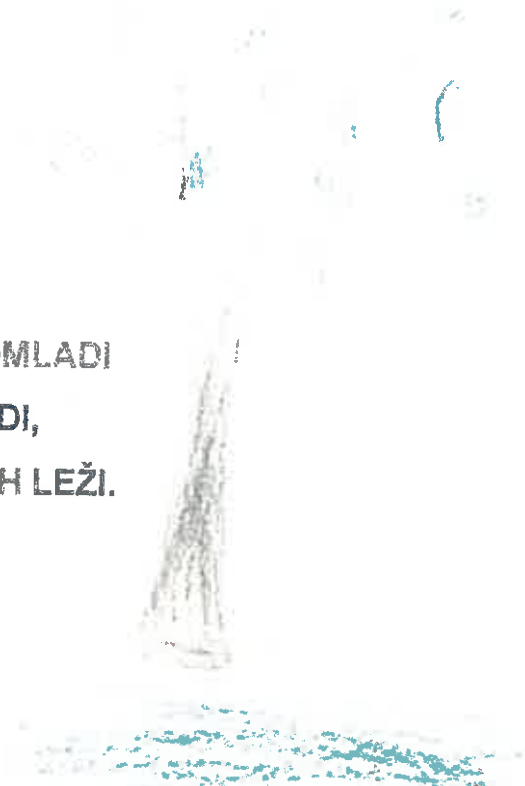
STRAHU VEČ NI.

MIHA ČERNE BRALIČ, 1.A

UGANKE

NA DREVESU SPOMLADI
IN POLETI SEDI,
JESENI PA NA TLEH LEŽI.

V MORJU ŽIVI
IN MUCI ZA KOSILO DIŠI.

Filip Bučan, 3.a

ZGODBA O DETEKTIVU

V majhnem mestu je živel detektiv po imenu Jure. Rešil je že veliko primerov, ki pa so bili zelo lahki.

Nekega dne pa je v prvi hiši v mestu izginil sir. Naslednji dan je v drugi hiši izginila pšenica. Tretjega dne je v tretji hiši izginila koruza.

»Kaj nekaj se dogaja,« se je spraševal detektiv Jure. Naenkrat pa so se s podstrešja zaslišali tihceni koraki. Jure je po prstih odšel na podstrešje. Zagledal je, da je njegova najljubša čokolada izginila. Odločil se je, da bo raziskal in rešil primer. Skril se je na podstrešje in počakal na polnoč.

Opolnoči pa ...

Iz luknjice je pritekla mala lačna miška. Detektivu je postalo vse jasno. Ujel je miško in ji dal jesti.

To je povedal tudi prebivalcem mesta. Nato je do detektiva Jureta stopil župan in rekel: »Podeljujem ti nagrado, ker si rešil ta primer!«

Detektiv Jure je postal eden izmed najboljših detektivov daleč naokoli.

Sofija Baša, 3.a

JAKA IN TINKA

Jaka, kam se ti tako mudi?

Minka Tinka me lovi.

Za lase sem jo povlekel

zdaj pred njo bom hitro tekel.

Adijo, Jaka, pazi se!

Minka Tinka hitra je.

Pazi, da te ne ulovi,

ker zelo močno hiti.

SOFIJA

KER JE TA P. SEM HOTELA POSTATI
 DREVO MO BOM SP. MILAN V PERO.
 IN NATO ODNESLI V NEBO. ZAME BOM
 PRINESLA LUBENICE DRUGI PA
 KUMARICE. RAJAMBI ODNESLA DREVO
 KER GA BOM SPREMELA V ZLATO.
 PRVI BOM VIDELATO DA DREVO
 ČE NAJDE KAKŠNO RIMO.

TO JE MOJE
 DREVO
 ČE JE MOJE
 DREVO

ZARJA GRILANC

VSE SVETI IN NESEVAJE

PRAVLJICA O VICKOTU

V nekem mestu živi deček, ki mu pravijo Smešni Vicko. On se samo smeje.

Nekega dne je Vicko v šoli povedal vic. Vprašal je: »Zakaj je kokoš prečkala cesto?« Nihče ni znal odgovoriti. »Zato, ker so bili na drugi strani njeni mladiči.« Vsi so se začeli smejati.

Naslednjega dne je Vicko povedal še bolj smešen vic: »Zakaj gre blondinka v Tuš s tušem?« Tudi tokrat otroci niso vedeli odgovora. »Zato, ker misli, da se tam tuširamo.« Ampak tokrat se ni nihče smejal.

Vicko se je čudil. Ni mogel verjeti, da se nihče ne smeje. »Očitno so se naveličali mojih vicev. Le kaj bi lahko storil?«

Odločil se je, da bo postal tak kot drugi. Postal je včasih zabaven, včasih dolgočasen, včasih nadležen, nikoli pa ne več smešen. A to ga je mučilo. Tako zelo, da se je odločil, da bo postal spet zabaven. Iz zvezka je iztrgal nekaj listov in napisal pesem.

Pridi z mano in zapoj,
oglej si mesto zdaj z menoj.

In to je bila njegova prva pesem. Vicko je postal spet zabaven in navihan. Bil je vesel, da je tak, kot je.

Otroci, ali mislite, da je napisal še kakšno pesem? Da. Napisal jih je še toliko, kolikor je imel listov.

Jaz sem Vicko veseli.
Lepo se bomo imeli,
če ti in ti – prijatelj moj,
lepo se boš igral z menoj.

A E E

ALI ZNAŠ BRATI?

BRATI NE ZNA VSAK.

EVA HODI V ŠOLO.

CESTA ŽIVI.

EENA SE ZAČNE NA E.

DEŽ JE VESEL.

NARAVA SE IGRA.

IGRAM SE RADA.

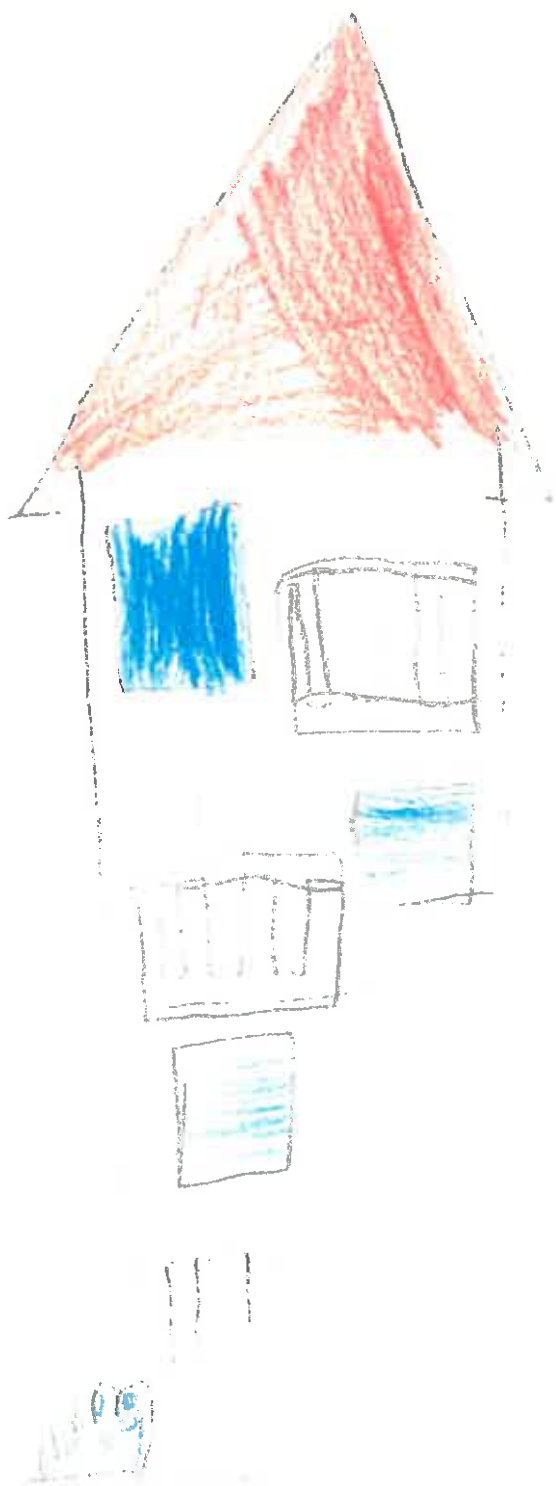
KJE JE NARAVA?

TIA RUSTJA

MOJ DOM

V MOJEM DOMU SEM JAZ IN MOJA SESTRICA, PA MAMA IN TATA.
RADA JIH IMAM. ŽIVIMO V BLOKU. PRED NJIM SE LAHKO IGRAMO.
MOJA MAMA ZELO DOBRO KUHA. TATA SE ZVEŽER ULEŽE K MENI, DA
LAŽJE ZASPIM. Z MLAJŠO SESTRICO SE IGRAM. VSI IMAMO RADI
NARAVO.

EVA JURETIČ, 1.A

MOJ NAJBOLJŠI PRIJATELJ

Prijatelj je polno,
a jaz najboljšega imam,
ko se kam udarim,
on je hitro tam.

Me objame, potolaži,
ko mi je hudo,
skupaj si deliva
vse lepo in slabo.

Z mano se igra družabne igre,
loviva se po travniku
najraje se vrtiva v plesu
vroče nama je kot ob kresu.

Upam, da moj prijatelj bo za vedno,
obiskovala se bova redno,
rada ga imam do neba,
ostala bova prijatelja oba!

Lana Luštek, Osnovna šola Bršljin Novo mesto

Mentorica: Saša Brudar

V NAŠI DRUŽINI

Naša družina šteje štiri člane. To so: moj brat Nejc, mami Ana, oči Robert in jaz. Zdaj vam bom opisala našo družino.

Vsak v družini ima svoje delo in obveznost. Jaz in Nejc se učiva in delava domačo nalogo. Starša pa kuhata, pospravljata in opravljata ostala dela pri hiši. Tudi midva jima pomagava. Poleti radi kolesarimo in se več družimo. Zelo radi pa se kopamo. Vsako leto se odpravimo na morje. Včasih vzamemo s seboj še mojo sestrično Nežo. S sestrično se potapljam, igramo in skupaj hodimo na sladoled. Zvečer kartamo in gledamo televizijo. Z mami večkrat igramo remi.

Vsi v moji družini gledajo nogomet, meni pa ni preveč. Obiskujem krožek odbojke in zelo uživam v njenem igranju in druženju s prijateljicami. Poleti včasih tečem. Rada pojem in igram na flavto. Rada tudi rišem in slikam z barvami. Obiskujem šolski pevski zbor in interesno dejavnost Flavtelje. Navdušena sem nad serijo Soy Luna. Brat Nejc ima rad nogometni klub Barcelona in si želi, da bi nekega dne obiskal mesto Barcelona. Igra pa tudi rokomet in si želi igrati v kakšnem klubu.

Naša družina ima tudi vrt in vsi vse leto sodelujemo pri opravilih. Naredimo gredice in potem sadimo česen, čebulo, grah, rdečo peso in solato. Doma imamo pujska, kokoši in mačke, ki jih pomagam hraniti. V hiši imamo papigo Barbaro, za katero veliko skrbim.

To je moja družina in tudi rada jo imam.

Zala Gabrič, Osnovna šola Bršljin Novo mesto

Mentorica: Saša Brudar

ČUDEŽNA VODA

PRAVLJICA

Nekoč, predavnimi časi, je živela mati, ki je imela tri hčerke. Nekega dne je mati zbolela in poklicala hčerke k sebi. Ko so prišle, jim je mati dejala: » Ne bom več dolgo živela, zelo sem bolna.«

Hčerke so se zelo razžalostile. Niso vedele, kaj bi storile. Najmlajša hči je predlagala: »Pojdimo po zdravilo za bolno mater.«

Sestri ste se strinjali. Že istega dne je šla najstarejša hči iskat zdravilo .S seboj je vzela petsto cekinov. Prišla je v mesto, kjer je bila zabava in vse je zapravila in ostala v mestu, saj si ni upala domov brez zdravila. Drugi dan je odšla srednja hči iskat zdravila, a je tudi ona za zabavo zapravila petsto cekinov in se ni vrnila. Bolna mati ni želela, da bi na pot odšla še najmlajša hči. »Ostani doma, pri meni,« ji je prigovarjala. Toda najmlajša hči se ni dala pregovoriti. Odšla je, da poišče zdravilo. Prišla je do gozda in srečala veverico.

Ta jo vpraša: »Kaj iščeš, deklica, v teh krajih?« »Zdravilo za bolno mater, moram ga najti!« Veverica ji pove za grad, pred katerim teče čudežna zdravilna voda. Posodila ji je vedro, da bi deklica vodo zajela in odnesla domov. Toda ob njenem poskusu, pridejo stražarji gradu in deklico zaprejo v ječo. V ječi je bila tri mesece in tri dni. V gradu je prebival kraljevič, ki se je prav takrat vrnil domov in povprašal stražarje o ujetnici. Vse so mu povedali, on pa je po njeni izpovedi presodil, da mora čim prej z zdravilno vodo domov.

Posadil jo je na konja in skupaj sta odhitela k bolni mami. Deklica ji je takoj ponudila požirek, dva, in mati je ozdravela. Najmlajša hči je tako ozdravila mamo, kraljevič jo je vzal za ženo in živela sta srečno do konca svojih dni.

Martina Štrukelj, Osnovna šola Ivana Roba Šempeter pri Gorici

Mentorica: Anica Erjavec

DRUŽINA

Poznamo različne vrste družin. Zame je družina tam, kjer so otroci in starši, kjer se ljubezen nikoli ne konča. Menim, da je nasilje neprimerna in pretirana stvar.

V šoli smo tudi kakor družina, ker nas učiteljica vodi vsak dan in nas ima rada. Vendar pa me moti, da so v naši šolski družini grozni šolski prepiri, nemiri, vendar pa moram reči, da sovraštva ni med nami, včasih samo mislimo drugače kot sošolci.

Ljubezen je važna stvar, saj ni lepo biti sam. vsi se radi družimo in imamo nekoga za družbo. Pri druženju sploh ni važno, kako velik si, kako si močan ali kako si močan pri kakšni stvari. Ljubezen in prijateljstvo sta najlepši zame.

Družina je zame zelo pomembna, saj se v družini počutim varno. Vem, da se tudi v družini dogajajo spori, vendar se moramo znati med seboj tudi pogovarjati in spor rešiti.

Zame je družina nujna stvar, saj ljudje ne moremo živeti v sovraštvu, ampak moramo imeti ljubezen.

Neja Pičulin, Osnovna šola Ivana Roba Šempeter pri Gorici, POŠ Vrtojba

Mentorica: Nataša Sterniša

MOJA DRUŽINA

Mami, ati, brat in jaz
to moja je družina.
Skoraj vedno zabavamo se,
ker ati rad poheca se.

Vedno radi se imamo,
nenehno se objemamo med sabo.
Čeprav včasih si nagajamo,
drug drugega pogosto razvajamo.

Poleti radi kolesarimo,
pozimi pa se smučamo.
Moj brat ima rad rokomet,
jaz pa v plesu uživam za umret.

Svoje družine nikomur ne dam.
Ker najraje jo imam!

Lara Smolič, Osnovna šola Bršljin Novo mesto

Mentorica: Saša Brudar

JEZIK – VRTNICA SLOVENSTVA

Kanal je majhno mestece. To mestece je moj dom, kjer hiša mojega deda stoji. Tu sem od malih nog v šolo hodila, se slovenskega jezika učila, ob zimskih večerih pa zgodbe prebirala. Ko pa se je končno zaslišalo ptičje petje, sem lahko zavohala nežne vonjave cvetlic. Poleti sem s prijatelji v Sočo skočila in tako pričela šolske počitnice. Vseh teh posebnih trenutkov ne bi bilo, če ne bi imela svoje domovine in svojega slovenskega maternega jezika.

Domovina je kraj, kjer naj bi se počutili varno, udobno, nekje, kjer se lahko sprostiš in lahko zaživiš. Vendar to ni vse, kar nam domovina zagotavlja. Pustimo ob strani zdravstvo, izobrazbo in varstvo, čeprav je tudi to pomembno, vendar so še pomembnejše stvari s katerimi se srečujemo v vsakdanjem življenju.

Družba, seveda, ta ima na nas ogromen vpliv. Včasih slab, včasih dober, vendar tudi ta vpliva na naše mnenje o domovini in našem jeziku. Naša dolžnost je, da našo skromno domovino usmerimo na pravo pot in ji tako zagotovimo temelje, ki bodo držali še desetletja, stoletja, mogoče tisočletja.

Mislim, da smo trenutni na pravi poti, vendar to ne pomeni, da je prihodnost naše domovine samo stvar mladih. Naj bo mlado ali staro, vsak od nas lahko pripomore k močnejšim koreninam, iz katerih bo pozneje zraslo mogočno drevo. Čisto vsak izmed nas je pomemben del.

Ohranjati moramo rudi svoj jezik in paziti nanj, saj ga v svetu globalizacije in v času vpliva drugih jezikov lahko zelo hitro izgubimo. Kaj pa je narod brez jezika. Ni ga več! To so vedeli mnogi pred nami: Trubar, prešeren, Škrabec in še kdo...

Predstavljajte si stol s štirimi nogami. Vsaka ima svoj pomen, svojo vlogo. Če katere od teh nog ne bi bilo, stol ne bi stal in ne bi mogli sedeti. Enako velja za našo domovino.

Mogoče se sprašujete, katere so te štiri noge, namenjene naši domovini. To so **ŽELJA** po boljšem življenju, **TRDO DELO**, brez katerega tega ne bi mogli doseči, **VZTRAJNOST**, ki je še posebej pomembna, saj smo komaj začeli z uresničevanjem naših želja, in seveda **DOMOLJUBNOST**.

Ne smemo pozabiti, da tega ne počnemo samo zase, temveč tudi za našo domovino.

Vedno sem sanjala o oddaljenih krajih, rada bi prepotovala ZDA, mogoče odšla na kavo v Rim ali posnet kakšno fotografijo leva. Navdušuje me teta, ki je videla že skoraj vsak košček tega sveta.

Nekoč, ko se je vrnila s potovanja, mi je povedala: » Veš, ko sem prvič s trebuhom za kruhom odšla v svet, sem se počutila prestrašeno. Doma so mi vedno govorili, kako kruta

je tujina, a jih nisem poslušala, vseeno sem odšla. Prvič v življenju sem videla drugačne ljudi, drugačno kulturo, drugačen način življenja. Verjetno ti je znan tisti rek, da je povsod lepo, a najlepše doma. No, jaz se s tem ravno ne strinjam. Svet je zelo velik, kar pomeni veliko krajev, ki so lepši od slovenskih. Kar naredi domovi posebno, pa je občutek domačnosti in varnosti. Vonja domače potice, ki jo speče mama za veliko noč, tega zagotovo ne boš zavohala v Braziliji. Puloverja, ki ga babica vedno splete a božič, ne moreš kupiti na vsaki mestni tržnici. A veš, zakaj? Ker je narejen s srcem. In topel očetov objem, ki ga tvoje majhno srce začuti po dolgem času? Najpomembnejši pa je zven mile domače besede. Zapomni si, delček tvojega srca bo vedno pripadal tvoji domovini.«

Tadeja Brezavšček, Osnovna šola Kanal ob Soči

Mentorica: Zvonka Cigoj

SLOVENŠČINA – MOJ MATERNI JEZIK

Ko sem bila mlajša, mislim, da mi je bilo pet let, sem se zunaj igrala. Pri tem sem se pogovarjala sama s seboj. Med drugim sem si rekla, da v resnici vsi na svetu govorijo slovenščino. Samo druge besede uporabljamo, kajne? Pa je to res?

Res ne vem...Prejšnje leto, ko sem se spomnila, kaj sem tistega dne rekla, sem se hudo zamislila. Danes rečemo, da govorimo različne jezike. Slovenščina, hrvaščina, angleščina in tako naprej. Jezikov je še in še. Če malo pomislimo, pa... Pa bi bil vse to lahko en jezik? No, če dobro pomislim, ne. Nekateri jeziki so si med seboj zelo podobni, na primer slovenščina in hrvaščina. Nato pa imamo jezike, ki so popolnoma drugačni od drugih. Na primer japonsčina, kitajščina. Teh dveh jezikov marsikdo ne razume. No, razen tistih, ki ju govorijo kot materni jezik ali tistih, ki na Japonskem ali Kitajskem živijo ter so se ga tako morali naučiti.

A vrnimo se k našemu jeziku. Slovenščini. Je slovanski jezik in ima več kot 50 narečij. Med njimi so tudi takšni, ki so tako drugačni od drugih, da jih drugi, ki tega narečja ne govorimo, ne razumemo.

Na naš način izražanja v slovenščini pa ne vpliva le to, katero narečje govorimo. Na govor mladih močno vpliva angleščina. Tako jaz kot tudi moji vrstniki in drugi, malo starejši, mlajši, se pogosto izražamo v angleščini ali pa slovenske in angleške besede pomešamo. Na primer *okej hay, hi, bye, pink, boring* in veliko drugih besed, ki so nemalokrat tudi kletvice, uporabljamo v vsakdanu.

Mlajši govorimo veliko angleških besed, medtem ko starejši uporabljajo stare besede, ki jih mi ne. Na primer *davi*. Nekaj časa sploh nisem vedela, kaj pomeni ta beseda. Zdaj seveda vem, da to pomeni *zjutraj*. In takšnih je še veliko besed.

Drugače pa je tudi slovenski jezik, ki se je govoril na začetku svojega razvoja, tudi zelo zanimiv, čeprav se je danes že dodobra spremenil. No, in ko smo že pri besedici *dodobra*, to je tudi ena izmed besed, ki jih danes ne slišimo več pogosto, kajne? Pa da ne bomo zašli, da se tako izrazim, začetni slovenski jezik mi je zelo zanimiv. Besede so zelo zanimive, danes so nam nekatere smešne. Nekatere besede so danes čisto drugačne, nekatere so malo spremenjene, a razumemo tudi stare. Na primer *zuetemu* pomeni svetemu. Le prvi dve črki sta se spremenili. *Otpuztic*, pa pomeni odpustiti. Namesto *z-ja s*, dodan še *t in* na koncu na mesto *c-ja i*.

Ti dve besedi sem našla v Brižinskih spomenikih. To so najstarejši zapisi v slovenščini in slovanskih jezikih sploh. Nastali so okrog leta 1000 in so dokaz, da slovenščina obstaja že zelo dolgo. In upajmo, da bo obstala in se razvijala še zelo dolgo. Čeprav slovenske besede zamenjujejo angleške. Saj je vendarle slovenščina naš materni jezik in bi bilo prav, da ga ohranimo, kajne?

Kako pa je s slovenščino po svetu? Slovenščina naj bi bila kar zahteven jezik. Tako pravijo, ker imamo dvojimo in šumnike. Večina tujih jezikov pa naj ne bi imela tega. Ali pa se šumniki napišejo malo drugače kot pri nas. Naj pojasnim, kaj mislim. Pri nas imamo č, ž, š. V angleščini se č napiše kot ch, š kot sh in ž kot ge. Nič takega, kajne, reče v tistem videu. In nadaljuje: dokler ne vidiš te nočne more: SLAŠČIČARNA. Kar bi se po angleških zapisih za šumnike napisalo takole: slashicharna. Imeli bi kar tri črke več. Vendar, če pomislimo, niti ni tako slabo, kajne? Nekaj črk več, nič takšnega... Hehehe... Drugače pa ima slovenski jezik pri zapisovanju tudi velik plus. Veliko besed se zapiše, tako kot se jih izgovori. Kar pa ne moremo trditi tudi za angleščino, kajne?

Kako pa je slovenščina uveljavljena v tujih državah? O tem raje ne bi govorila, saj o tem ne vem kaj dosti. Vem pa nekaj malega še o literaturi. Sama rada berem slovensko in tujo književnost. Resda raje berem knjige, ki so bile prevedene v naš jezik. A prebrala sem tudi že kar nekaj knjig, katerih avtorji so Slovenci. Nekateri so mi bile bolj všeč druge manj. A vsekakor niso bile dolgočasne. Res ne razumem, zakaj je med mojimi vrstniki pisana beseda na tako slabem glasu. Nemalokrat me vprašajo, zakaj ves čas berem. Enkrat mi je sošolec rekel, da mi mora biti res dolgčas v življenju. Vprašala sem ga, zakaj. Odvrnil je, ker samo berem in si izmišljujem zgodbe. Ta trditev, da je moje življenje dolgočasno zaradi branja in izmišljevanja zgodb, se mi zdi zelo napačna.

Po mojem, če vzameš v roke knjigo, ki te zanima in je napisana na zanimiv način, potem ti zagotovo ne bo dolgčas. Ko prebereš nekaj knjig in veš, na kak način avtorji pišejo knjige, začneš predvidevati, kaj se bo zgodilo. Bo konec srečen ali ne? Ko pridejo napeti trenutki, pa ne moreš odvrniti pogleda stran in bereš vse hitreje, saj želiš vedeti, kakšen bo razplet. To vsekakor niso dolgočasne stvari. S knjigami si širimo tudi besedni zaklad in znanje. Mislim, da že v čisto navadni zgodbi lahko izveš veliko novih reči. Takšno je moje razmišljanje o knjigah in branju.

Verjetno nisem najbolj jasno odgovorila na vprašanje, kakšna se mi zdi slovenska literatura. Mislim, da se lahko kosa z drugimi, tujimi knjigami. Zakaj ne bi, namesto da prevajamo tuje knjige v naš jezik (vendar tudi s tem ni nič narobe), napisali več knjig mi sami. Na teme, ki so danes zanimive za najstnike. Saj veliko ljudi še vseeno bere. Mislim, da bi imeli tudi moji vrstniki malo boljše mnenje o branju knjig. Slovenske knjige bi večkrat morali prevesti v kakšen jezik, ki ga zna več ljudi. Na primer v angleščino. Tko bi zares lahko videli, kako uspešna je slovenska knjiga. Pa če že govorimo o slovenskih knjigah... Včasih iščem knjige s slovenskim avtorjem. In pravzaprav jih ne najdem. Če pa že, pa najdem take, ki me ne zanimajo. Prebrala sem, recimo *Pojdi z mano* (Dušan Čater), ki mi jo je dala prijateljica, knjigo *Rdečelasa* (Manca Lipoglavšek), obzidano mesto (Marget Belani) in še nekaj drugih. Zakaj sem ravno te tri knjige omenila? Te knjige so mi bile zelo všeč. Danes sem stara 14 let in ko mi je bilo 11 let sem prebrala knjigo *Rdečelaska*. Še danes se spomnim veliko podrobnosti o tej knjigi. O marsikateri drugi knjigi se več ne spomnim kaj dosti, čeprav je bila, ko sem jo brala, zelo zanimiva.

Pojdi z mano. To knjigo sem prebrala v sedmem razredu. Tudi njeno obnovo bi povedala z lahkoto, najbolj mi je pa izmed teh treh všeč *Obzidano* mesto. Ta mi je bila tako zanimiva, način kako je napisana ta knjiga me je tako privlačil, da bi najraje cele dneve brala le njo.

Prebrala sem veliko svetovno znanih knjig in nekega dne sem prišla do spoznanja, da v večini knjig zgodba sploh ni tako zanimiva. Ne dogaja se veliko. Po mojem je skrivnost v načinu pisanja. Avtorji so se izogibali opisovanju vsakega detajla, niso nakladali. Zato se mi zdi, da je to ključ uspešne knjige.

A to so le moja mnenja in razmišljanja o, hja, no, predvsem o knjigah. Malo sem zašla iz opisovanja mojega pogleda na slovenski jezik na knjige. Mogoče zato, ker me zanimajo in si tudi sama želim postati pisateljica.

Zame je slovenski jezik čudovit. Mogoče včasih za koga zapleten, a je vseeno enak drugim. Mogoče bi pa res lahko rekli, da je slovenščina, tako kot vsi drugi jeziki, le narečje enega samega, zelo razvejanega jezika.

Maja Sepaher, Osnovna šola Belokranjskega odreda Semič

Mentorica: Nina Grahek

JEZIK – VRTNICA SLOVENSTVA

Gledala sem v prazen list, na katerem je bil napisan samo naslov. Razmišljala sem, kaj bi na to temo napisala.

Prva stvar, ki mi je prišla na misel, je bila besedna zveza cvetlični vrt. Kaj pa cvetlični vrt slovenstva? Na tem vrtu rasejo različne rože. Vsaka je posebna na svoj edinstven način. Vsaka je lepa in vsaka ponazarja svojo stvar. Ena prikazuje kulturno dediščino, druga cveti kot turizem, tretja diši po naravni dediščini, četrta spominja na našo bogato zgodovino. Najbolj pa izstopa tista, ki najbolj diši, najlepše cveti in v soncu najlepše zažari. To je vrtnica. Je najpomembnejša in najdragocenejša. Vrtnica ponazarja slovenski jezik. Njen dolg pecelj predstavlja dolgo pot, ki so jo prehodili pomembni slovenski veljaki, da bi utrdili pomen slovenskega jezika, njeni trni pa ovire, na katere so naleteli. Čudovit cvet pa predstavlja naš dragocen materni jezik. Sestavljajo ga cvetni lističi – kakor naš jezik barvajo številna narečja.

Slovenščina ni samo jezik, ki ga govorimo, je veliko več. Je ideja, za katero so se naši predniki borili. Pojem, ki nas dela posebne in drugačne, zaradi katerega smo mi in nismo Američani, Italijani... Mi smo Slovenci in na to bi morali biti ponosni prav vsi.

Zdi se mi, da v današnjem času socialnih omrežij mladina velikokrat pozablja na pomen lastnega jezika, saj jih veliko bolj pritegnejo tujke in všečki uporabljeni na spletu in socialnih omrežjih. To, da imamo lasten jezik in ga lahko govorimo povsod in kadar koli, se nam zdi samoumevno.

Marsikdo pozabi, koliko je tvegala začetnik slovenstva, Primož Trubar, ko je dal natisniti prvi dve slovenski tiskani knjigi. Ali pa to, da se v burni pretekli slovenski zgodovini v nekaterih predelih Slovenije ni smelo govoriti slovenskega jezika, kar nam dokazujejo številni pisni viri. Med njimi so tudi literarna dela, ki so jih napisali znani Slovenci in jih izdali pod psevdonimi, da jih tujci, ki so hoteli, da bi ljudje pozabili slovenščino, ne bi zaprli in obsodili, ker so povedali svoje mnenje in se borili za obstoj slovenskega jezika. Večina mladih si ne predstavlja, da so otroci stari toliko kot mi, v šoli lahko govorili samo nemško ali italijansko in veliko ljudi si misli, da to ni pomembno, ker se je to dogajalo v preteklosti.

Jaz pa mislim, da se je vredno potruditi in se učiti o preteklosti našega naroda in jezika, saj nas to oblikuje in nas dela ponosne. Tudi če smo še otroci, je prav, da se zavedamo, del česa smo. Važno je, da se učimo materni jezik, da bogatimo naš besedni zaklad, da beremo slovenske knjige, da pišemo in razvijamo slovenski jezik, da ga govorimo in širimo. Smo del države, v kateri je uradni jezik slovenščina, v katerem so napisane knjige, pod težo katerih se šibijo police v knjižnicah.

Vsi mi moramo torej skrbeti, da naš cvetlični vrt uspeva in se razvija. Učenje in skrb za materni jezik predstavljata vodo in svetlobo, s pomočjo katerih naša vrtnica rase in bogato cveti.

Tajda Filipič, Osnovna šola Ivana Roba Šempeter pri Gorici
Mentorica: Tatjana Harej

MOJE PRVO BERILO

Ko v prvi razred sem stopila,
prvo berilo sem dobila.
Slike, črke in besede
samo da v glavi ne bilo bi zmede.

Iz črk besede so nastale,
s sošolkami smo jih veselo brale,
enkrat povedi, drugič rime
le zakaj vse hitro mine?!

Zdaj velika sem postala,
moja sestra pa je še mala.
V prvi razred je vstopila
in prvo berilo tudi ona dobila.

Sara Zorn, Osnovna šola Ivana Roba Šempeter pri Gorici

Mentorica: Majda Rusjan

MOJE PRVO BERILO

Moje prvo berilo
modre barve je bilo,
v njem otroške pesmi
in zgodbe so bile.

Moje prvo berilo
z mano celo leto je hodilo,
rad sem ga prebiral,
iz njega pesmi citiral.

Moje prvo berilo
me junija je zapustilo
in prvega septembra
drugega otroka je dobilo.

Rene Černigoj, Osnovna šola Ivana Roba Šempeter pri Gorici

Mentorica: Majda Rusjan

JEZIK - VRTNICA SLOVENSTVA

Starodaven? Niti ne.
Je mešanica preteklih
in sedanjih jezikov.

Ne moreš me razumeti,
saj jezik, v katerem govorim,
ti je neznan, nepoznan.

Govorila ga je že moja prababica,
le da je bil drugačen.
Sedaj je spremenjen.

Je kot vrtnica.
Listi okrog in okrog
skrivajo skrivnosti cveta.

Kajti v sredini
je najbolj bogata
vrtnica skrivnosti.

V diglosijah ujet
Zdaj razumeš brata, zdaj ne.
Kot vrtnica, polna skrivnosti je,
jezika boginja našega.